

MIN EGEN VEJ

AF KATRINE BROCH HANSEN · FOTO: EMMANUEL MUSERUKA OG HEIDI BREHM

Det er lige før mørkets frembrud. De holder hinanden i hånden, mens de løber afsted. Væk fra det hele, ud af landsbyen, over de tørre og knoldede marker mod noget andet – noget bedre.

Hendes hjerte banker hurtigt i brystet, mens hun prøver at følge med. De har aftalt at stikke af sammen. Prellah og hendes kæreste. Nu sker det faktisk. De er på vej. De sender hinanden et smil, og Prellah får for første gang i lang tid en boblende fornemmelse i maven – noget godt venter derude.

Da verden brød sammen

Prellah er 16 år. Hun er en ivrig skoleelev og kirkesanger, men bag det store smil gemmer sig et spor af sorg. Da hun var 13 år, blev Prellah forældreløs. Hendes far døde efter et langt sygdomsforløb. Efter farens død var der ikke penge nok til skoleuniformer, skolebøger og eksaminer til Prellah og hendes tre søskende: Joffrey, Nathan og Grace. Prellah var derfor nødt til at gå ud af skolen. ”Jeg var bare hjemme og lavede ikke ret meget. Jeg tænkte ikke på noget særligt,” husker hun.

Klasselæreren på skolen, Samuel, kendte til familiens situation og vidste, at Prellah havde det svært. Han var bekymret og opsat på at få Prellah tilbage i skolen. Han havde længe kæmpet for at få landsbyens piger i skole. Med Samuels hjælp og støtte kom Prellah tilbage i skolen. Men roen var kortvarig. Kun et år efter farens død mistede Prellah sin mor til kræft. Hendes verden kollapsede. Hun følte sig alene og fortabt. ”Jeg var bare helt tom og vidste ikke, hvad

PRELLAH

jeg skulle tænke eller gøre. Hvor jeg nu skulle bo, eller hvad der skulle ske med mig og mine søskende.”

Familie og kaos

Før morens død boede familien hos bedstemoren og bedstefaren i en anden landsby. Men efter begge forældres død blev Prellah og hendes søskende sendt ud til forskellige familiemedlemmer i området. Familiesammenhold rækker ud over selve kernefamilien i Uganda. Hele den udvidede familie af tanter, onkler, fætre og kusiner spiller en vigtig rolle, og alle tager sig af hinanden – særligt når der er dødsfald i familien. I første omgang boede Prellah fortsat hos sin bedstemor og bedstefar. Det var en hård tid. Hun savnede sine forældre og søskende. Skolen var også svær. Prellah blev væk fra undervisningen, og lærerne på skolen blev mere og mere bekymrede for hende.

I området, hvor Prellah bor, er der mange voksne, der ikke kan læse. De har ikke gået i skole og er ikke vant til skolesystemet. Derfor spiller lærerne en afgørende rolle for at sikre børn og unges skolegang.

Der er mange børn og unge, der ikke kommer i skole. Enten fordi deres familier ikke har råd, fordi piger giftes bort tidligt og derfor stopper i skolen, eller fordi der er for langt at gå.

Efter et stykke tid flyttede Prellah over til sin tante, men det gjorde ikke tingene nemmere. ”Jeg kunne ikke enes med min tante. Hun syntes, min skolegang var for dyr, og blev tit sur, når jeg snakkede om skolen og de ting, jeg manglede.” Prellah måtte derfor selv tage ansvar for at passe sin skole og finde penge til skoleuniform, bøger og eksaminer. Hun måtte også selv sørge for mad.

F... det hele, vi stikker af sammen!

”Det hele blev for meget. Jeg var ikke længere sammen med mine søskende. Mine forældre var væk, og jeg kunne ikke enes med min tante. Mine tanker var et kaos, og mit liv var noget rod. Jeg ville bare væk – væk fra det hele. Så min kæreste og jeg aftalte at stikke af sammen. Det var vores vej ud.”

landsbyen. Hun har ikke set dem i snart to år og savner dem. Om aftenen sidder Prellah igen på skolen sammen med sine klassekammerater. Skolen er det eneste sted i landsbyen med solceller, der giver lys, så de kan læse lektier. De sidste par år har været tæt på at knække hende, men oplevelserne har gjort hende sikker på én ting. Hun vil have en uddannelse. Flere af Prellahs veninder ønsker at blive færdige med skolen, så de kan gifte sig og få en familie. Men ikke hende. Prellah sidder dér midt i lektielæsningen og tænker tilbage på alt det, hun har været igennem. Hun tænker på tiden hos tanten og på dengang hun stak af. ”Jeg tænkte ikke så langt dengang. Jeg ville bare væk fra det hele,” slutter hun eftertænksomt.

Om søndagen går Prellah i kirke. Sammen med sin veninde fra landsbyen spiller hun trommer til gudstjenesten.

Hver aften mødes Prellah med en gruppe klassekammerater på skolen. De hjælper hinanden med lektierne og forbereder sig til den kommende eksamen. De studerer hårdt – der er ikke meget tid til hyggesnak.

Samuel fik hurtigt besked om, at Prellah og kæresten var stukket af. Skolen satte en eftersøgning i gang, og Prellah blev fundet efter et døgn. Kæresten nåede at løbe væk, men skolen fik overtalt Prellah til at komme tilbage til landsbyen, familien og skolen. Det sidste, hun har hørt, er, at kæresten tog til Congo, hvor han bor nu.

Prellah fik lov til at flytte ind hos sin fætter og hans kone i landsbyen. De kan heldigvis enes, og de hjælper Prellah, så godt de kan.

Min mors ønske

Prellah savner sin mor og far. Hun tænker tit på, om en god sygeplejerske kunne have reddet dem. ”Inden min mor døde, sagde hun til mig, at jeg skulle få en uddannelse. Det vil jeg gerne leve op til.” Prellah vil gerne være sygeplejerske. Om søndagen i kirken beder hun til, at hun vil klare sig godt i skolen. Hun drømmer om et godt job og et stort hus, så hun kan bringe alle sine søskende hjem til

Se film og billeder
[heleverdeniskole.dk/
prellah](http://heleverdeniskole.dk/prellah)

